

stoppet. Fra år til år i forbindelse med finansloven bestemmer vi os for, om vi vil være med i skattestoppet, mod at der bliver givet nogle ydelser på andre områder, for vi er enige i, at det ikke er alle, der får lige stor gavn af det.

Jeg vil meget gerne svare på det sidste, hvis ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Men det må vente til anden omgang; tiden er overskredet. Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er altid opløftende, når politikere forholder sig til, hvilke kerneværdier vi som samfund skal bygge på og stræbe efter, for det giver løfter om, at man forsøger at skabe en sammenhæng i dagens og vejens politik. Ved at sætte det konkrete lovgivningsarbejde i et mere principielt og medmenneskeligt relief kan man håbe på, at de dybeste grøfter og værste blindgyder kan undgås i tide.

Derfor blev jeg også så glad for statsministerens bemærkning om, hvordan frihed og herunder ikke mindst frisindet er bærende for vores folkestyre, og det kan derfor være en central grundpille i den kommende kanon om vores demokrati.

Men jeg vil nu alligevel godt anbefale statsministeren en lille vandretur, for jeg savnede noget – én grundpille bærer jo ikke meget hus, i hvert fald ikke, hvis det skal være en stærk konstruktion. Statsministeren behøver såmænd ikke at gå særlig langt, for hvis man går en tur ud i vandrehallen og standser op foran montren med vores grundlov og lader blikket feje hen over frisen på væggen bagved, vil man få øje på fire ord: Frisind, retsind, lovsind og storsind. Se, det er og skal efter min og den konservative gruppes mening fortsat være de fire bærende søjler i Danmarks demokratiske hus.

Kl. 11.35

Frisind, fordi udgangspunktet altid må være det enkelte menneskes ret til forskellighed og dermed personlig frihed under personligt ansvar.

Retsind, fordi menneskers liv i fællesskab med hinanden skal ledes af ideen om den enkeltes ligeværdighed og ikke af den stærkes overmagt.

Lovsind, fordi retfærdighed bedst nås gennem regler, som på forhånd er kendt. Derfor står

der jo også over indgangen til denne sal: Med lov skal man land bygge. Og hertil hører selvfølgelig, at uafhængige domstole skal sørge for ligehed for loven.

Og endelig storsind, fordi højt til loftet giver plads til, at forskellighedens kraft, de, der har evnerne og energien, kan skabe til fordel for såvel den enkelte som til fordel for fællesskabet. Kun ved at give plads til dem, der kan skabe mere, end de selv behøver, bliver der plads til dem, der ikke kan. Storsindet ser tydeligst forskellighedens styrke, smålighedens misundelse kun dens svagheder.

Vi kan ikke undvære en eneste af disse fire grundværdier, når vi skal tackle tidens udfordringer, hvad enten de kommer udefra eller indefra. Vi har udviklet et demokratisk folkestyre, hvor kønnenes ligeværdighed ikke er til diskussion, og hvor seksuelle mindretal er sikret imod diskrimination. De fire grundværdier, retsind, lovsind, frisind og storsind, er kernen i vores samfund, der hidtil har haft sammenhængskraft, og som hidtil har evnet både at skabe og fordele velfærd.

»Velfærd med hjertet« siger Socialdemokratiets formand, som jeg i øvrigt gerne vil byde velkommen her i debatten i dag. Det lyder meget sødt og skal sikkert lyde særlig rødt, men hvad dækker det over andet end endnu et spindoktor-trick a la det, man ville have os til at hoppe på, da man sagde, at man ville støtte skattestoppet. Det bluffnummer har fru Lotte Bundsgaard jo heldigvis afsløret og tilstået.

Nøglen til al velfærd er arbejde. Herigennem skabes de værdier, vi alle sammen hver for sig og som samfund skal leve af, og de allerfleste mennesker vil hellere end gerne være med. Derfor er det også så dejligt, at vi har opnået en rekordlav arbejdsløshed. Vi er langt under den såkaldte strukturarbejdsløshed, som økonomer og socialdemokrater i årevis bildte os ind at vi ikke kunne komme under. 30.000 færre ledige, end man troede umiddelbart var muligt, den laveste ledighed siden 1974, er det foreløbige resultat. I 1998 sloges man med en ledighed på ikke mindre end et par hundrede tusind, men da regnede hr. Lykketoft og fru Jelved så også med, at man ikke kunne komme længere ned, og man satte en hård bremse på med pinsepakke osv.

Og her har vi det. En grundlæggende forskel i udgangspunktet for Socialdemokraterne og for os Konservative er, at mens venstrefløjen altid først og fremmest tænker i stagnation og deraf afledte fordelingsstrategier, tænker vi først i